

P Á S Z T O R B É L A

Csonka szonettek

MÁR MEGINT

Évre év, fogy emberi időm,
hátamban a gerinc mind törékenyebb,
elvásik, roppanásra hajlik,
de meg nem: gerincem mind gerincesebb.

Feketén vibrál még szemem,
benne fókuszra élesedik a látás,
pillanatvadász: a célkeresztben

vadak toporzékolnak. Letészem a fegyvert.
A magaslesről az őszi erdő

nyugodt: áldó kezével az ősz aranyujja megint.

KAZAHOK

Rokonok, vagy nem rokonok – zord emberek
és torzonborz állatok zord hegyek között,
egyre közelebb
a hegyeken túli örök fehérhez.

A képernyőn keresztül kilépek
az összkonforttal csábító világból,
csörtetek feléjük

keresztül hidegen, megfagyott jelenidőn.
Egy régmúlt tükör még idegennek mutatott,

de már olyan vagyok, mint akárki más.

VAD

Amikor fogaimmal tépem ezt az állatot,
torkon ragadom és leszorítom a földre,
elroppantom foggal a koponyát, vicsorítva
marcangolni kezdem a gégét,

szánalmas, szellenetnyi csirke-
lelkét végre kilehellje, mert felesleges lett,
és még legjobb neki, ha nincsen,

vagy mielőbb kiszenved –
amikor a vért ingujjal törölöm le az arcról,

tán nem tűnök valami civilizáltnak.

Anonim freskó